

SPAGHETTI AL

DESIGN

Ένας από τους πιο δημιουργικούς Έλληνες σχεδιαστές, ένα φωτεινό ευδιάθετο σπίτι στο κέντρο της Αθήνας, αβγοτάραχο εξαιρετικής ποιότητας και διάθεση για κουβέντα γύρω από το design. Αυτά είναι τα συστατικά για ένα τέλειο μεσημέρι μεσογειακών αποχρώσεων, με τον Κωνσταντίνο Χούρσογλου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΙΚΟ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΒΑΙΤΕΛΗΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΗΣ: ΕΥΑ ΣΑΧΙΝΟΓΛΟΥ

Ο Κωνσταντίνος Χούρσογλου δεν είναι απλώς «social cook», δεν μαγειρεύει μόνο παρουσιά φίλων. Μαγειρεύει γιατί του αρέσει πολύ, γιατί «έχει πλάκα» και επιπλέον γιατί έχει μια πολύ ενδιαφέρουσα άποψη: ότι το design και η μαγειρική μοιάζουν. «Βρίσκω ότι η μαγειρική είναι πολύ κοντά στο σχεδιασμό, με τη λογική ότι και στις δύο περιπτώσεις διαλέγεις υλικά, συστατικά και προσπαθείς να αναδείξεις το καθετί που χρησιμοποιείς με τους κατάλληλους συνδυασμούς». Σκέφτομαι ότι έχει δίκιο και υπολογίζω πως αν τα λινγκουίνι με το αβγοτάραχο που ετοιμάζει έχουν την πρωτοτυπία και το ενδιαφέρον της καρέκλας με τη διπλή προσωπικότητα που φέρει την υπογραφή του, τότε θα περάσουμε ένα τέλειο μεσημέρι Τρίτης στα Εξάρχεια. Όση ώρα ο Κωνσταντίνος μαγειρεύει, παίρνω ένα ποτήρι κρασί και χώνομαι στην κουζίνα. Όχι για να βοηθήσω, αλλά για να μιλήσω και να λύσω ένα σωρό απορίες:

Γιατί στα Εξάρχεια; Γιατί διάλεξες αυτή τη γειτονιά;

Μ' αρέσει πάρα πολύ το κέντρο. Ειδικά τα Εξάρχεια είναι μια πάρα πολύ ευχάριστη περιοχή να ζεις. Έχουν ζωντάνια, δεν έχουν κανένα επίπεδο προσποίησης, όπως του Ψυρρή ή το Γκάζι, έχουν απίστευτα νεοκλασικά από τη δεκαετία του '20 και επίσης έχουν καταστήματα όλων των ειδών, από βιβλιοπωλεία μέχρι μανάβικα που πουλάνε το μαιντανό όχι 1,50 ευρώ, όπως στο Κολωνάκι, αλλά 40 λεπτά.

Ποια περιοχή της Αθήνας θα ήθελες να κατεδαφίσεις ολόκληρη;

Κυμέλη, Γκίζι, Παγκράτι. Και όλη την περιοχή γύρω από την Πλατεία Βικτωρίας. Αυτά στο κέντρο, δεν μιλάω για τα προάστια.

Ένας νέος Έλληνας σχεδιαστής πρέπει να βγει έξω από την Ελλάδα;

Θα έλεγα σε κάποιον που ξεκινάει τώρα να δοκιμάσει το έξω, το δι- →

«Η ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΤΟ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ. ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΔΙΑΛΕΓΕΙΣ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΣ ΝΑ ΤΑ ΑΝΑΔΕΙΞΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΥΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥΣ».

αφορητικό, για να πλουτίσει με εμπειρίες και μετά να πάρει τις αποφάσεις του. Γενικά, επειδή στην Ελλάδα συνήθως όλα γίνονται πάρα πολύ γρήγορα, στο πόδι, εμάς μας αντιμετωπίζουν κάπως «εντάξει, και τι έκανες, δυο σκίτσα και μια ιδέα». Αυτά τα δυο σκίτσα όμως για μένα μπορεί να σημαίνουν ότι μία ολόκληρη εβδομάδα δεν κοιμήθηκα, γιατί σκεφτόμουν πώς θα καταφέρω να αποδώσω την ιδέα.

Τι είναι το design;

Είναι η διεργασία, η έρευνα, η αποκωδικοποίηση μιας ανάγκης σε ένα προϊόν. Το design είναι πρωτίστως διαδικασία, δεν είναι αποτέλεσμα, και αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό. Σχεδιαστής είναι αυτός που κάνει τη διαδικασία. Το design πρέπει να απεγκλωβιστεί από τη λογική της χειροτεχνίας. Και το λέω αυτό γιατί το design απαιτεί μεγάλο θεωρητικό υπόβαθρο για να μπορέσει να σταθεί και να προσφέρει κάτι.

Υπάρχει λόγος να σχεδιαστεί άλλη μια καρέκλα;

Έτσι απλά, όχι. Υπάρχει λόγος αν από πίσω υπάρχει μια ολόκληρη θεωρία ή μια λογική. Που μπορεί να είναι ένα κοινωνικό σχόλιο, στιδήποτε. Το να κάνεις απλώς ένα όμορφο σκίτσο στο χαρτί δεν έχει κανένα λόγο. Σίγουρα μπορείς να βρεις κάτι που σε καλύπτει, οπότε γιατί να υπάρξει άλλο ένα;

Ποιο αντικείμενο είναι αυτό που πιστεύεις ότι έχει πίσω του μια τέτοια θεωρία;

Τα φωτιστικά-όπλα του Starck. Είναι εσκεμμένα. Μας αρέσουν ή όχι, είναι αποτέλεσμα συνειδητής επιλογής. Ο Starck ήθελε να κάνει ένα σχόλιο και αυτό είναι ξεκάθαρο. Το πώς υιοθετείται από τους άλλους το σχόλιο δεν είναι ευθύνη του σχεδιαστή.

«ΥΠΑΡΧΕΙ
ΛΟΓΟΣ ΝΑ
ΣΧΕΔΙΑΣΤΕΙ
ΑΛΛΗ ΜΙΑ
ΚΑΡΕΚΛΑ
ΑΝ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ
ΣΕ ΜΙΑ ΘΕΩΡΙΑ,
ΣΕ ΜΙΑ ΛΟΓΙΚΗ,
ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ,
ΟΧΙ!».

Το design δεν λειτουργεί όπως και η μόδα; Δεν μας εντάσσει σε «φυλές»;

Οι περισσότεροι ακολουθούμε ό,τι είναι trendy. Υπάρχει μια εντυπωσιακή ομαδοποίηση, το διαφορετικό και το μη αναμενόμενο λείπουν. Είναι της μόδας τα χοντρά στρογγυλά γυαλιά. Όλοι χοντρά στρογγυλά γυαλιά, όλοι ίδιοι. Τα αντικείμενα μας εντάσσουν σε ομάδες, οπότε έχουμε συντρόφους, άσχετα αν τους ξέρουμε ή όχι. Ανήκουμε σε μια ομάδα, η οποία μας κάνει να νιώθουμε ασφάλεια, γιατί αισθανόμαστε ότι έχουμε επιλέξει κάτι που έχουν επιλέξει και άλλοι.

Αυτό είναι πιο έντονο στην Ελλάδα;

Ναι, γιατί στο εξωτερικό το πέρασαν πριν από μερικά χρόνια. Επίσης, γιατί στην Ελλάδα δεν παράγουμε αρκετές ιδέες. Και αυτό νομίζω ότι είναι πολύ σημαντικό. Βλέπουμε και... δεν θέλω να πω «αντιγράφουμε», αλλά οικειοποιούμαστε.

Γιατί συμβαίνει αυτό;

Νομίζω ότι καλύψαμε πολλή ιστορία σε σύντομο χρόνο. Αυτά που συνέβησαν στην Ευρώπη μέσα σε 40 χρόνια, εμείς τα ζήσαμε ουσιαστικά μετά τη μεταπολίτευση. Όλα. Οπότε βιαζόμαστε να προλάβουμε, να φτάσουμε στο ίδιο επίπεδο με τους άλλους.

Τα λιγκουίνι είναι σχεδόν έτοιμα. Αι dente με αβγοτάραχο, μια συνταγή «εμπειρική», από τις αγαπημένες του Κωνσταντίνου. Συνεισφέρω κόβοντας το βασιλικό (πάντα ένα σπαγγέτι θέλει λίγο φρεσκοκομμένο βασιλικό από πάνω), ανοίγουμε κι ένα μπουκαλί κόκκινο κρασί και δεν χρειαζόμαστε πια τίποτα άλλο. 🍷

